

Arrest

nr. 89 481 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Batumi (Georgië) waar u ook woont. U bent getrouwd met N.G.(...) (O.V. X) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: M.C.(...) en A.C.(...) (O.V. X).

U bent bevriend met A.A.(...), gouverneur van de regio Adjarië waar u woont, en met zijn zoon G.(...). In de periode 1998-2000 maakt u even deel uit van zijn partij Revival en ondersteunt u de waarnemers bij

de parlementsverkiezingen van toen. Als president Saakashvili aan de macht komt, krijgen zowel de A.(...)'s als zijn vrienden (waaronder u) problemen. A.(...) vlucht naar Rusland. In die periode gebruikt u drugs, maar sinds 2005 bent u clean.

Vanaf 2006 wordt u op straat vaak gestopt door de politie en krijgt u boetes voor uw drugsgebruik. Op 11 september 2008 wordt u gearresteerd en veroordeeld wegens uw vroeger drugsgebruik. U wordt daarvoor opgesloten van december 2008 tot augustus 2009. Op 28 december 2009 wordt u een tweede keer gearresteerd van bij u thuis. Reeds in september 2009 was u immers bij verstek veroordeeld wegens uw drugsgebruik en weerspanning tegenover de politie – zelf ging u in die periode onderduiken. U wordt een tweede keer opgesloten, van december 2009 tot midden april 2010. Sindsdien komt de politie nog vaak bij u thuis langs, maar zelf bent u op die momenten nooit thuis.

Begin augustus 2011 krijgt u van uw nicht T.C.(...), journaliste bij Maestro TV, een tiental T-shirts van de oppositiepartij Qartuli Ocnoba van Ivanishvili. Ze vraagt u die uit te delen aan studenten in Batumi, wat u ook doet. Kort daarna wordt u op straat in het bijzijn van uw zoon in elkaar geslagen door de politie. U krijgt later ook nog twee dreig telefoons van de politie.

In september 2011 verlaat u Georgië samen met uw vrouw en uw zoon. Jullie vliegen naar Kiev in Oekraïne, waar u ongeveer een maand blijft. Dan keert u met het vliegtuig naar Georgië terug voor anderhalve dag – uw vrouw en zoon blijven in Oekraïne. U vertrekt opnieuw met het vliegtuig uit Georgië en gaat naar Wit-Rusland. Daar steekt u de Poolse grens over waar u op 7 november 2011 een asielaanvraag indient. In Polen blijft u even in een opvangcentrum maar trekt dan naar België waar u op 17 november 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt. Uw vrouw en zoon komen later vanuit Oekraïne naar België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw interne Georgische identiteitskaart, een kopie van uw kredietkaart en een kopie van uw medische pensioenkaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de autoriteiten van uw land (politie) wegens uw vriendschap met de zoon van de toenmalige gouverneur van de regio Adjarië, A.A.(...), en omdat u T-shirts uitdeelde van de oppositiepartij Qartuli Ocnoba. U vreest dat ze u zullen slaan en dat u minstens tien jaar in de gevangenis zal belanden (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen kan niet ontegensprekelijk worden aangetoond dat uw aanhoudingen op straat en uw tweevoudige gevangenisstraffen (dd. 2008 en 2009) het gevolg zijn van uw relatie met de familie A.(...) zoals u beweert (CGVS p. 7 & p. 8). Aanvankelijk verklaart u dat u vanaf 2006 vaak op straat gestopt en bekeurd werd (CGVS p. 8); later verklaart u dat dat al sinds 2005 was (CGVS p. 14). Als u op dit tijdsverschil van een jaar gewezen wordt, antwoordt u dat u het niet exact kan zeggen en dat u het zich niet echt herinnert (CGVS p. 14). Evenmin kan u zeggen hoeveel keer u dan wel gestopt werd op straat (CGVS p. 14). U verklaart dat u van december 2008 tot augustus 2009 een eerste keer werd opgesloten en een tweede keer van december 2009 tot april 2010. U verklaart dat de officiële reden van uw veroordelingen was dat u drugs had gebruikt, maar volgens u kwam dat ook omdat u bevriend was met A.(...) (CGVS p. 12-13). De officiële reden erkent u; u verklaart immers meermaals dat u effectief drugs had gebruikt en dat u dus terecht werd veroordeeld volgens de Georgische wet (CGVS p. 8 & p. 12). Dit wordt bovendien bevestigd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd: de Georgische strafwet bepaalt immers dat persoonlijk drugsgebruik kan bestraft worden met een maximale gevangenisstraf van één jaar, wat overeenkomt met de tijd waartoe u beide keren veroordeeld werd (i.c. een eerste gevangenisstraf van negen maanden en een tweede van drie à vier maanden, CGVS p. 12-13). Dat uw veroordelingen en uw aanhoudingen op straat iets te maken zouden hebben met A.(...) kan u echter niet hard maken; dit is immers louter gebaseerd op uw blote en persoonlijke verklaringen die u niet staft met enig objectief element. U verklaart dat u thuis over documenten beschikt die aantonen dat u was veroordeeld en u in de gevangenis verbleven heeft. Hoewel u verklaarde dat u deze documenten nog zou bezorgen aan de Belgische asielinstanties, heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent tot op heden nog niets ontvangen (CGVS p. 13-14). Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, rijst op die

manier het vermoeden dat u tweemaal terecht werd veroordeeld wegens uw drugsgebruik, wat an sich niet wijst op een systematische vervolging vanwege de autoriteiten van uw land (zie informatie over de gevangenisstraffen op drugsgebruik in Georgië).

Volgens uw verklaringen kwam u na uw tweede veroordeling in april 2010 vrij dankzij een amnestieregeling (CGVS p. 9). Dat u daarna, omwille van deze veroordelingen wegens drugsgebruik (en volgens uzelf wegens uw relatie met de A.(...)'s), nog gevisieerd zou worden door de autoriteiten van uw land is weinig waarschijnlijk omwille van volgende elementen. Zo verklaart u dat de politie in 2010 en 2011 nog ongeveer tien keer bij u thuis was geweest na uw tweede vrijlating (dd. april 2010). Op die momenten was u er zelf nooit bij, uw vrouw volgens uw verklaringen wel één keer (CGVS p. 16). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de politie in december 2009 bij jullie thuis kwam binnenvallen toen u werd gearresteerd (uw vrouw werd op haar werk gebeld waarna ze naar jullie huis kwam en getuige was van uw arrestatie, CGVS vrouw p. 7), maar vervolgt dat dat daarna niet meer gebeurd is, zelfs niet zonder dat u daarbij gearresteerd werd (CGVS vrouw p. 7-8). Als ze erop gewezen wordt dat u had verklaard dat zij er nog zeker één keer bij was toen de politie binnenkwam in uw huis na uw vrijlating in april 2010, blijft ze erbij dat dat in 2009 was maar daarna niet meer – één keer kwam er wel een vertegenwoordiger van de politiedienst Sodi langs om haar te waarschuwen dat jullie niet goed bezig waren (CGVS vrouw p. 8). Aangezien uw vrouw vasthoudt aan haar versie van de feiten en pas spreekt over de politiemann nadat haar gewezen werd op het feit dat u had verklaard dat ze in 2010-2011 nog éénmaal aanwezig was toen de politie langskwam, biedt haar antwoord allerminst een afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Hierdoor komt uw bewering als zou u met de politie na uw tweede vrijlating uit de gevangenis nog problemen hebben gekend danig op de helling te staan. Dit standpunt van het Commissariaat-generaal wordt nog versterkt door het feit dat u op 3 februari 2011 persoonlijk een nieuwe interne identiteitskaart ging ophalen die u via de gewone procedure probleemloos verkreeg en in diezelfde periode persoonlijk ook een internationaal paspoort verkreeg via de gewone procedure (CGVS p. 4 & p. 6 + document 1 in administratief dossier). Het is immers bijzonder ongeloofwaardig dat de autoriteiten van uw land u – nadat ze meerdere malen bij u thuis zouden zijn geweest op zoek naar u – nog probleemloos deze uiterst belangrijke identiteitsdocumenten zouden uitreiken; te meer als u hen aan de hand van het aanvragen van een internationaal paspoort op de hoogte zou gesteld hebben van een eventueel vertrek uit Georgië.

Daarnaast verklaart u dat u ook in augustus 2011 problemen kreeg met de autoriteiten van uw land omdat u op vraag van uw nicht T-shirts van de oppositiepartij Qartuli Ocneba van Ivanishvili had uitgedeeld aan studenten in Batumi; meer bepaald werd u daarom op straat in elkaar geslagen door politieagenten en kreeg u daarna nog dreig telefoons van de politie (CGVS p. 9 & p. 10). Ook wat betreft deze feiten heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten eerste verklaart u dat Qartuli Ocneba werd opgericht 'ongeveer één, maximum anderhalf jaar geleden' en dat Ivanishvili, leider van Qartuli Ocneba, ondertussen het Georgische staatsburgerschap verkreeg (een uiterst belangrijke voorwaarde om aan de presidentsverkiezingen te kunnen meedoen). U weet niet wanneer Ivanishvili Georgisch staatsburger werd nadat hij daartoe een rechtszaak won maar u weet dat van op televisie en u heeft dat ook ergens gelezen (CGVS p. 10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat Qartuli Ocneba als beweging werd opgericht in oktober 2011 en als politieke partij pas in april 2012, wat allerminst overeenkomt met uw bewering als zou de beweging al één à anderhalf jaar bestaan. Bovendien blijkt uit de meest recente informatie (dd. 30 mei 2012, dus ná uw gehoor op het CGVS op 22 mei 2012) waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Ivanishvili op dat moment nog steeds niet over het Georgisch staatsburgerschap beschikte. Rekening houdend met deze informatie, komen uw verklaringen als zou u problemen kennen met de autoriteiten van uw land nadat u T-shirts van Qartuli Ocneba zou uitgedeeld hebben, ernstig in het gedrang. Van iemand die beweert een aanhanger te zijn van Ivanishvili en verklaart in hem te geloven, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet dat de man nog steeds niet het Georgisch staatsburgerschap verkreeg om aan de presidentsverkiezingen deel te nemen. Bovendien is het onmogelijk dat u in augustus 2011 T-shirts uitdeelde voor Ivanishvili's beweging Qartuli Ocneba (en als gevolg daarvan problemen kende met de autoriteiten van uw land) als blijkt dat deze organisatie pas werd opgericht in oktober 2011.

Ten tweede blijken u en uw vrouw zich op een aantal essentiële punten over de feiten in augustus 2011 fundamenteel tegen te spreken. Zo verklaart u te denken dat de aanval tegen u op straat plaatsvond begin of midden augustus 2011 (CGVS p. 9); terwijl uw vrouw verklaart dat dat eind mei-begin juni 2011

was (CGVS vrouw p. 5). Als ze hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze dat het misschien augustus was en dat ze nerveus was (CGVS vrouw p. 6), wat echter helemaal geen verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Verder verklaart u dat u dezelfde dag waarop u geslagen werd, naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen (CGVS p. 14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u pas de volgende dag naar het ziekenhuis ging; volgens haar had u immers niet goed kunnen slapen die nacht wegens de pijn (CGVS vrouw p. 6). Hiermee geconfronteerd, blijft ze bij haar versie van de feiten (CGVS vrouw p. 6). Het louter herhalen van haar eigen verklaringen vormt echter geen afdoende uitleg waarom u en uw vrouw hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen. Verder verklaart u dat u na die aanval op straat nog twee à drie keer dreig telefoons ontving van de politie en ook één keer een gsm-bericht met daarin bedreigingen; op het moment van het bericht waren jullie samen, uw vrouw opende dat bericht en probeerde dat voor u te verbergen maar u las het toch (CGVS p. 15). Als uw vrouw gevraagd wordt of u ooit een dreigbericht van de politie kreeg, antwoordt ze negatief (CGVS vrouw p. 5). Als ze erop gewezen wordt dat u nochtans gezegd had dat zij één van dergelijke berichten voor u zelf opende, antwoordt ze "dat herinner ik niet. Het gebeurde toen hij T-shirts uitdeelde" (CGVS vrouw p. 5). Hiermee geeft ze echter geen duidelijke verklaring waarom u hierover andere verklaringen aflegt. Welnu, als u daadwerkelijk op straat zou zijn aangevallen wegens het uitdelen van de T-shirts en u daarna effectief nog zou zijn lastiggevalen door de autoriteiten van uw land (politie), kan van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen over de datum van de aanval op straat, het moment waarop u naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen en de dreigberichten die u ontving; überhaupt de laatste feiten voor jullie vlucht uit Georgië en aldus rakend aan de kern van uw asielaanvraag. Dit is in casu echter niet het geval.

Ten derde verklaart u in september 2011 samen met uw vrouw en kinderen van Tbilisi naar Oekraïne gevlogen te zijn. Daarbij gebruikte u uw internationaal paspoort aan de identiteitscontrole en ondervond toen geen problemen. Midden oktober 2011 vloog u echter terug naar Georgië om iets met uw familie te regelen en omdat u geld nodig had; bij uw aankomst in de luchthaven in Tbilisi had u opnieuw geen problemen bij de identiteitscontrole. Anderhalve dag na uw aankomst vertrok u opnieuw uit Georgië; dit keer vloog u met uw internationaal paspoort van de luchthaven van Batumi naar Wit-Rusland (CGVS p. 6-7). Niet alleen dient te worden gesteld dat uw terugkeer naar Georgië nadat u uw land reeds ontvlucht was de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade fundamenteel teniet doet, het ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Ook het feit dat u op de luchthaven in uw land tot drie keer toe probleemloos de identiteitscontrole kon passeren met uw eigen paspoort, doet ernstige vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u vermelde feiten. Als u effectief het voorwerp van vervolging door de autoriteiten van uw land zou uitmaken zoals u beweert, is het onmogelijk dat u bij het verlaten van of het terug binnenkomen in uw land, geen enkel probleem zou ondervinden met diezelfde autoriteiten.

Ten slotte verklaart u dat u een som geld leende van ene R.(...) en Re.(...); u had immers dringend geld nodig om uw boetes van de politie te betalen. Als onderpand voor deze lening stelt u hen de eerste verdieping van uw huis als winkelruimte ter beschikking. Aangezien u hen aan het eind van de afgesproken termijn van drie jaar niet kon terugbetalen, komt uw huis in hun bezit (CGVS p. 10-12). Welnu, aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat uw problemen met de politie niet aannemelijk zijn, kan gesteld worden dat de lening die u met deze mensen afsloot geen gevolg is van het feit dat u geld nodig had om de boetes van de politie te betalen. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat het feit dat uw huis in het bezit kwam van deze twee mannen geen verband houdt met uw problemen met de politie, maar het logische gevolg is van de geschreven overeenkomst die u met deze mensen maakte (waarvan u verklaarde dat u deze nog zou voorleggen aan de Belgische asielinstanties (CGVS p. 11) maar waartoe het CGVS tot op heden nog niets ontvangen heeft), wat u ook bevestigt tijdens uw gehoor (CGVS p. 12). Aangezien u er niet in slaagt aan te tonen dat de inbeslagname van uw huis iets zou te maken hebben met de problemen vanwege de politie in uw land, wijst dit dus allerminst op een (systematische) vervolging tegenover u vanwege de autoriteiten en maakt dit op deze manier geen relevant element uit van uw asielaanvraag.

Concluderend dient vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u problemen hebben met de autoriteiten van uw land wegens uw vriendschap met de A.(...)'s en het uitdelen van T-shirts van Qartuli Ocneba, waardoor u het statuut van vluchteling volgens de Conventie van Genève of het statuut van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw Georgische identiteitskaart, uw huwelijksakte en uw medische pensioenkaart bevatten immers louter informatie over uw identiteit, echtelijke en medische situatie, en de geboorteakte van uw zoon informatie over zijn identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw kredietkaart

toont uw financiële betaalmogelijkheden aan. Geen enkel van deze documenten zijn echter van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in deze beslissing zouden kunnen wijzigen in uw voordeel.

Zij volledigheidshalve opgemerkt dat ik ten aanzien van uw vrouw, N.G.(...)(o.v. 6.913.694), die verklaarde asiel te hebben aangevraagd omwille van uw problemen (CGVS vrouw p. 4), eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991). Verzoeker haalt ook de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van fair play en het redelijkheidsbeginsel, evenals een manifeste beoordelingsfout.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De Raad meent dat het "fair play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat dit artikel enkel enkele begrippen definieert voor de toepassing van deze wet, zodat dit artikel niet geschonden is door de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat hij op de vlucht is voor de autoriteiten omwille van zijn vriendschap met de zoon van Aslan Abachidze, de toenmalige gouverneur van de regio Adjarië en eveneens omwille van zijn betrokkenheid bij de oppositiepartij "Qartuli Oceneba" (hierna: QO).

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet ontegensprekelijk kan aantonen dat zijn aanhoudingen op straat en zijn beide gevangenisstraffen het gevolg zijn van zijn vriendschap met A.A.(...), omdat hij aanvankelijk verklaarde dat dit vanaf 2006 gebeurde en dat hij later stelde dat dit al vanaf 2005 was, stelt verzoeker dat het normaal is dat hij dit niet meer exact weet, aangezien het al meer dan zes jaar geleden is.

Verder wijst verzoeker erop dat deze feiten zich voordeden in een periode toen hij reeds clean was, zodat ze niet louter te wijten kunnen zijn aan het drugsverleden van verzoeker.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker na zijn twee veroordelingen niet meer gevisieerd wordt, stelt verzoeker dat niets minder waar is. Hij verklaarde namelijk dat hij in de loop van 2010 en 2011 herhaaldelijk bezoek kreeg van de politie. Hij zou zelf nooit aanwezig geweest zijn bij zulke bezoeken en zijn echtgenote slechts één keer.

Waar de commissaris-generaal hier een tegenstrijdigheid aanhaalt tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote, meent verzoeker dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden. Zijn echtgenote verklaarde namelijk dat de politie binnengevallen was in 2009 en dat er nadien een keer een vertegenwoordiger van de politie langs is gekomen om te waarschuwen dat verzoeker en zijn echtgenote niet goed bezig waren.

Verzoeker wijst er tevens op dat bezoek krijgen van de politie, het verkrijgen van een identiteitskaart of een internationaal paspoort niet in de weg staat.

De Raad is van mening dat verzoeker die drugs gebruikte en hiervoor veroordeeld werd niet aannemelijk maakt dat deze veroordelingen, conform de Georgische wetgeving, het gevolg zouden zijn van zijn vriendschap voor de zoon van Aslan Abashidze. Of de aangehaalde feiten in 2005 of 2006 plaats gehad zouden hebben is in dit verband een overtollig motief. Ook wijst de Raad erop dat uit de loutere verklaring dat verzoeker clean was toen zijn problemen voor het eerst begonnen niet afgeleid kan worden dat dit betekent dat zijn perioden van gevangenschap en veroordeling wegens zijn drugsgebruik te maken hadden met politieke motieven. Verzoeker slaagt er zo dan ook niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Tot slot is de Raad van mening dat het verkrijgen van een nieuwe identiteitskaart en een internationaal paspoort weldegelijk een invloed kan hebben op de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker is namelijk zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij vervolging vanwege de autoriteiten in zijn land van herkomst vreest en de Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat deze autoriteiten zonder enig probleem verzoeker documenten zou bezorgen die hem in staat stellen het land te verlaten en dus buiten het bereik van deze autoriteiten te komen. Daarenboven wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker zijn land verliet in september 2011 en midden oktober 2011 terugkeerde via de luchthaven en ook op dat ogenblik geen problemen had. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat deze terugkeer de aannemelijkheid van zijn vrees voor vervolging ondermijnt.

De Raad erkent dat indien de verklaringen van verzoekers echtgenote over het feit dat de politie nog eenmaal langskwam om te zeggen dat ze niet goed bezig waren, op een bepaalde manier geïnterpreteerd worden, gesteld kan worden dat zij verzoekers verklaringen niet tegensprekt. Maar de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing verschillende andere tegenstrijdigheden heeft aangehaald die verzoeker niet kan verklaren.

De Raad wijst er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De commissaris-generaal stelt eveneens gegronde redenen te hebben om te twifelen aan de problemen van verzoeker door zijn betrokkenheid bij QO.

Verzoeker zou verklaard hebben dat QO opgericht werd *"ongeveer één, maximum anderhalf jaar geleden"* in de loop van 2011 dus, terwijl uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat QO als beweging slechts opgericht werd in oktober 2011 en als politieke partij in april 2012.

Ook meent de commissaris-generaal dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar op een aantal essentiële punten betreffende de feiten van augustus 2011 tegenspreken. Verzoeksters echtgenote zou hebben verklaard dat verzoeker eind mei of begin juni op straat zou zijn aangevallen, terwijl verzoeker dit zelf begin of midden augustus plaatst. Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde verzoekers echtgenote dat het misschien midden augustus was en dat ze nerveus was.

Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden dat verzoeker zich in het ziekenhuis diende te laten verzorgen na deze aanval, maar er is een tegenstrijdigheid betreffende het tijdstip van de verzorging.

Ook verklaarde verzoekers echtgenote dat zij zich niet meer kan herinneren dat verzoeker een dreigbrief ontving van de politie.

Verzoeker meent dat men hieruit niet kan afleiden dat hij en zijn echtgenote elkaar op een aantal essentiële punten tegenspreken, waardoor er ook geen reden zou zijn om te twijfelen aan de waarachtigheid van verzoekers relaas.

Waar de commissaris-generaal stelt dat uit het feit dat verzoeker probleemloos de identiteitscontrole heeft kunnen passeren, blijkt dat hij geen enkele vrees voor vervolging dient te hebben, stelt verzoeker nogmaals dat niets minder waar is. Verzoeker wijst erop dat hij problemen heeft gekregen met de autoriteiten sinds 2005, wanneer hij reeds clean was, en dat zijn problemen sinds zijn betrokkenheid bij QO alleen maar zijn toegenomen en het loutere feit dat hij geen problemen gekend heeft bij het verlaten van het land hier geen afbreuk zou aan doen.

Met betrekking tot de motivatie over de ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen omwille van zijn betrokkenheid bij QO stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing er op wijst dat de aanleiding van deze problemen het uitdelen van T-shirts van deze partij aan studenten was, in augustus 2011 plaats had terwijl deze beweging slechts opgericht werd in oktober 2011 en dat de aangehaalde feiten derhalve niet aannemelijk zijn. De bestreden beslissing wijst ook op de gebrekkige kennis van verzoeker met betrekking tot deze beweging en haar oprichter. Deze motieven wordt door verzoeker betwist noch weerlegd en de Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.2. In een tweede en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker haalt ook de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van *fair play* en het redelijkheidsbeginsel, evenals een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker citeert artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet en stelt dat er dient te worden nagegaan of er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker haalt aan waaruit deze schade kan bestaan en stelt dat *in casu*, indien de door hem beschreven feiten niet onder de toepassing van het vluchtelingenverdrag zouden vallen, men dient aan te nemen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij effectief een reëel risico op ernstige schade loopt en dat hij dus de subsidiaire bescherming verdient.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS